

คำพยาน... จากผู้รอดชีวิตในเหตุการณ์คลื่น ยักษ์สึนามิถล่มภาคใต้

อินทรา ลาวัลย์

ดิฉันชื่อ อินทรา ลาวัลย์ อายุ 45 ปี เป็นชาวเชียงใหม่ ดิฉันทำงานอยู่ที่แผนกขายที่ร้าน จิวเวอรี ป่าตอง จังหวัดภูเก็ตเป็นเวลา 10 ปี ดิฉันขอขอบพระคุณพระเจ้า ที่ดิฉันรอดชีวิต จากเหตุการณ์ คลื่นยักษ์สึนามิถล่มที่ภาคใต้และได้มีโอกาส เป็นพยานให้ทุกคน ได้รับรู้ถึง ความรักและการทรงสถิตของพระเจ้า

เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2004 ดิฉันได้มาถึงที่ทำงาน ประมาณ 9.45 น. และได้มองเห็นความผิดปกติของทะเลแต่ก็ไม่เข้าใจว่านั่น คืออะไร น้ำทะเลแห้งไปเป็นระยะทางไกลพอสมควร แต่ดิฉันก็ไม่ได้ สนใจอะไร ดิฉันเปิดร้านเพื่อจะจัดของ แต่ก็มีสิ่งหนึ่งเตือนใจลึก ๆ ว่าให้กลับออกจากร้านไป จากที่นี้ ดิฉันจึงออกมาอยู่ที่หน้าร้าน ตอนนั้น เวลาประมาณ 10.00 น. ดิฉันมองเห็น น้ำทะเลเริ่มไหล กลับเข้าฝั่ง และมาอย่างรวดเร็ว เร็วมากจนดิฉันตั้งตัวไม่ได้ และด้วยความตกใจ ดิฉันตะโกน บอกเพื่อนร่วมงานให้หนี แต่ขณะที่ก้าวเท้ากำลังจะวิ่ง น้ำก็มาถึงตัวแล้ว คลื่นสูงมาก สูงกว่าตัวเรา สูงราว ๆ ดึกชั้นที่ 1 แรงของน้ำ พัดดิฉันไปติดอยู่กับประตูของธนาคาร (อยู่ข้างร้าน) และหลังคาของร้านค้ำหักพังผาดลงมา และยังไม่ทันไรคลื่นลูกใหญ่ ก็ซัดเข้ามากระแทกตัวของดิฉันจมลงไปใต้น้ำ

ณ เวลานั้นเป็นสิ่งที่น่ากลัวมากสำหรับดิฉัน น้ำพัดแรงมาก สกปรกและเต็มไปด้วยสิ่งของที่ กระแสน้ำพัดพามา ขณะนั้นขาข้างหนึ่งของดิฉันไปติดอยู่กับเสาหลัก สิ่งเดียวที่ดิฉันคิดออกในขณะนั้น คือ ร้องเรียกความช่วยเหลือจากพระเจ้า ดิฉันตะโกนร้องเรียก พระเจ้าในใจ “พระองค์เจ้าข้าช่วยลูกด้วย ช่วยลูกด้วย พระองค์อยู่ที่ไหน ช่วยลูกด้วย” ทันใดนั้นเอง ขาของดิฉันก็หลุดออกจากเสาหลักพร้อมกับ เห็นแสงสว่างที่ส่องลงมาเป็นเวลาสั้น ๆ แต่แรงของน้ำ กระแทกดิฉันต่อไปอีก จนแขนข้างหนึ่งไปติดอยู่กับสิ่งของสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอะไร ดิฉันพยายามที่จะช่วยตัวเองให้หลุดพ้นจากสิ่งที่ติดอยู่ แต่ทำอย่างไรก็ไม่หลุด เวลานั้นดิฉันคิดว่าตนเองหมดหวังแล้ว จึงได้ปล่อยให้กระแสน้ำกระแทกไปกระแทกมา ดิฉันอ่อนแรงมากและคิดว่าถึงเวลาที่พระเจ้าคงจะรับดิฉันไปแล้ว ดิฉันจึงร้องตะโกนในใจอีกครั้งว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์อยู่ที่ไหน รับลูกไปด้วย” เวลานั้นดิฉันรู้สึกตัวว่าตัวเองลอยไปตามกระแสน้ำ และได้เห็นแสงสว่าง อีกครั้งหนึ่ง เห็นน้ำและสิ่งของชัดเจนมาก จึงค่อย ๆ ลืมตาขึ้นและพบว่าตัวเองอยู่

บนกองไม้ ดิฉันมองไปรอบ ๆ เห็นแต่ความเว้งว่างและน่ากลัว ตามร่างกายของดิฉันมีบาดแผลเลือดไหลเต็มไปหมด

ดิฉันคิดอยู่ในใจว่า ต้องออกไปจากที่นี่และขึ้นไปบนที่สูงกว่านี้ดิฉันจึงเดินทวนน้ำ ซึ่งระดับน้ำในตอนนั้นสูงท่วมอกดิฉัน ดิฉันเดินไปยังศูนย์การค้าที่อยู่ข้าง ๆ ร้านของดิฉัน และในตอนนั้นมีคนมาช่วยหามดิฉัน ขึ้นไปบนคาค้ำของศูนย์การค้า

เมื่อขึ้นไปบนคาค้ำแล้ว คลื่นระลอกที่สองก็ตามมาเป็นคลื่นลูกที่แรงมาก สูงเท่ากับตึกสองถึงสามชั้น มีเสียงน้ำดังมาก น้ำไหลเข้ามาในศูนย์การค้าถึงชั้นสอง

ที่ตรงนั้นดิฉันได้พบกับเพื่อนที่ทำงาน และได้ขอยืมโทรศัพท์มือถือของเขาโทรกลับบ้านที่เชียงใหม่ เพื่อที่จะบอกกับทางบ้านว่าดิฉันปลอดภัยแล้ว แต่ก็ได้ทราบจากเพื่อนว่า เพื่อนได้โทรไปบอกที่บ้านของดิฉันว่าหาตัวดิฉันไม่เจอ ที่บ้านจึงร่วมใจกันอธิษฐานเผื่ออย่างหนัก โดยเฉพาะแม่ ดิฉันเชื่อว่ที่ดิฉันปลอดภัยจากภัยพิบัติครั้งนี้ นั้นเป็นเพราะคำอธิษฐานที่ครอบครัวและพี่น้องคริสเตียนอธิษฐานเผื่อดิฉัน และพระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานอย่างรวดเร็ว

เมื่อคลื่นสงบแล้วดิฉันได้เข้ามารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลภูเก็ต เป็นโรงพยาบาลมิชชัน เห็นพยาบาลที่เข้ามาดูแลแขนสร้อยคอไม้กางเขน และทราบว่าเธอเป็นคริสเตียนเหมือนกันพอดีฉันได้คุยกับเขารื้องให้อยู่ในใจ เพราะตอนนั้นดิฉันยังรู้สึกหรือร้องไห้ยังไม่ออก ทางบ้านได้ติดต่อกับพี่รัชณี (พี่สาวที่เป็นคริสเตียนไทยในเยอรมันนี่) พี่รัชณีได้ขอให้ศิษยาภิบาลอธิษฐานเผื่อดิฉัน ในช่วงการนมัสการรอบเช้าของวันอาทิตย์นั้น

ช่วงระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล พี่รัชณีโทรหามาดิฉันหลายครั้ง และเล่าให้ฟังว่าพี่น้องคริสเตียนไทยกลุ่มสายสัมพันธ์เยอรมันนี่ได้ร่วมใจกันอธิษฐานเผื่อแล้วและจะช่วยเหลือผู้ที่ประสบภัยเท่าที่จะทำได้

ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงปกป้องและสงวนชีวิตของดิฉันเอาไว้ เพื่อให้มาเป็นพยานถึงความรัก และการทรงสถิตอยู่ของพระองค์ ดิฉันคิดอยู่ตลอดเวลาในระหว่างพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลว่า จะเป็นพยานถึงการช่วยกู้ของพระเจ้าในครั้งนี้

อาจจะมีหลายครั้งเมื่อเราอธิษฐานแล้ว พระเจ้าไม่ตอบแต่ดิฉันอยากจะหนุนใจพี่น้องทุกคนว่าพระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งเราเลย พระเจ้าอยู่กับเราเสมอไม่ว่าสุขหรือทุกข์

หรือกำลังเดินเข้าสู่แดนมรณา พระหัตถ์ของพระเจ้าไม่เคยห่างจากเราเลย เราอาจจะมองไม่เห็นว่พระเจ้าอยู่ตรงไหนแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้น อยู่กับเราเสมอตลอดเวลาขอขอบพระคุณพระเจ้า และขอถวายพระเกียรติแด่พระองค์.

“อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาดเพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังของเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา” อิสยาห์ 41:10

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 303 มีนาคม – เมษายน 2005, หน้า 52.